

Својевремено је Сверуски државно-научни центар превентивне медицине објавио резултате истраживања о здрављу Руса, које показује да је главни фактор превремене смртности становништва и снижавања просечног животног века у националним размерама не како би се очекивало материјална беда сама по себи, већ „осећај безигледности или историјског незнања“.

Центар превентивне медицине, истражујући одређене циклусе савремене руске историје, на сасвим конкретним показатељима извео је наведени закључак. Проучавајући здравље грађана Совјетског Савеза у периоду 1940 – 1945. овај центар је дошао до готово невероватних закључака који су више него актуелни и у садашњим друштвеним условима које креира амбијент светске економске и финансијске кризе. Наиме, према овом истраживању, материјални положај становништва СССР-а 1945. био је неупоредиво лошији у односу на 1940 (потрошња меса смањила се за 62 одсто, млека за 51 одсто, јаја 72 одсто, шећера 55 одсто, кромпира 54 одсто...). Па ипак, смртност код жена и обично разбољевање код мушкараца (изузета су ратна страдања), знатно су смањени у поређењу с 1940. Професор И. А. Гундаров, руководилац овог пројекта, с правом констатује „како је исцелитељска сила постала енергија наде, рођена Стаљинградском битком“, после које су у свести људи огромне жртве и ратна разарања добила некакав виши смисао.

О историјском безнађу и последицама - случај Русије и Србије

Пише: Милорад Вукашиновић
четвртак, 25 јул 2013 12:02

Да се ради о сасвим јасној тенденцији показују упоредни резултати здравља становништва рађени у земљама два блока после Другог светског рата. Мада је раст материјалног благостања далеко израженији на западу Европе, у државама Источног блока све до средине шездесетих година прошлог века, уочено је скоро двоструко снижење смртности. Научници из Сверуског центра превентивне медицине закључке усмеравају ка „духовним детерминантама здравља становништва Варшавског блока“, који су се устремили да граде ново и како им се тада чинило праведније друштво. Веома је интересантно да се први симптоми кризе на Истоку (пре свега СССР – у) уочавају средином шездесетих година, упоредо с индустријализацијом земље и растом материјалног благостања, када социјализам показује прве озбиљне симптоме кризе у идеолошкој сфери (време Н. Хрушчова).

Да је реч о једној врсти универзалне социјалне закономерности сведоче и савремена руска дешавања. После дугогодишње стагнације у свести просечних Руса „перестројка“ је осамдесетих означила нови циклус буђења нације, после којег је деведесетих поново уследио пад или како би социолози рекли друштвена апатија са свим пратећим последицама (пад наталитета, разни облици друштвене патологије..). Дакле, исцелитељска моћ „перестројке“, као новог циклуса „пролећне наде и очекивања“, брзо се истрошила у суморној „руској транзицији“, као симболу опште материјалне и моралне деградације друштва. Доласком Путина на власт Русија се несумњиво уздигла. Материјални положај становништва се свакако знатно побољшао, а уочене су и позитивне промене у демографској политици. То свакако показује да је у Русији „поново рођена енергија наде“ која има неоспорно исцелитељску моћ и на ширем националном плану. Ипак, ранија искуства показују да с превише оптимистичним закључцима треба сачекати.

Чини се да и садашња апатија становништва у Србији свакако има везе с духовним узроцима или изневереним очекивањима и надањима (од петог октобра па надаље).

О историјском незнању и последицама - случај Русије и Србије

Пише: Милорад Вукашиновић
четвртак, 25 јул 2013 12:02

Ту околност није успела да промени ни садашња власт, која није спремна да промени погубан идеолошки дискурс који нам намеће бриселски „Велики брат“. Искуства Бугара, Румуна и сада Хрвата, наводе на закључак, да се упоредо с евроинтеграцијама, у једном друштву појачава осећај „историјског незнања“. Управо због тога нам је потребна промена постојеће идеолошке парадигме о „Европи која нема алтернативу“.

Уместо туђе филозофије заступника монополарног света о „крају историје“, потребан нам је повратак својој особеној културно-цивилизацијској мисији с дубоким уверењем да борба за „свет вишеполарности“ није пука геополитичка флоскула, веч доказ да „историја наставља да дише“ (А. Панарин).

Аутор је један од оснивача [Треће Србије](#) .